

Доценко О.С.,
доктор юридичних наук, доцент,
професор кафедри публічного управління та адміністрування
Національної академії внутрішніх справ

УДК 342.951:341.232:343.9.02

DOI <https://doi.org/10.32845/2663-5666.2021.2.8>

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МІЖНАРОДНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА З ПРОТИДІЇ ОРГАНІЗОВАНИЙ ЗЛОЧИННОСТІ

Починаючи з 80-х років минулого століття, спостерігається значне зростання міжнародної організованої злочинності в Україні. Така тенденція пов'язана з розпадом Радянського Союзу та запровадженням спрощеного перетину державних кордонів, переміщення товарів, значним досягненням у розвитку технологій і засобів зв'язку, розширенням міжнародної комерційної діяльності юридичних і фізичних осіб. Міжнародні злочинні організації досить успішно використовують ці зміни на свою користь, а інколи є ініціаторами таких змін.

Певні міжнародні організовані злочинні організації не тільки проводять спільні злочинні акції, а й у деяких випадках економічно консолідуються, створюючи єдині «чорні каси» і загальні способи відмивання «брудних» злочинних прибутків. Для цього створюються фіктивні та реально функціонуючі підприємства, через які виводяться кошти в офшори. Така ситуація, без сумніву, вимагає розроблення адміністративно-правового механізму конфіскації або вилучення цього майна чи капіталу. Для цього потрібні спеціальні міждержавні угоди не відомчого, а загальнодержавного характеру і відповідного коригування національного законодавства. Запізнення з розробкою зазначених актів, несвоєчасний початок їх реалізації негативно позначаються на протидії організованих злочинності з міжнародними зв'язками. До того ж варто ураховувати, що міжнародне співробітництво держав у цій сфері має ґрунтуватися на системі певних критеріїв, стандартів, тобто міжнародних принципах співробітництва [1, с. 90; 2, с. 103].

Організована злочинність – це негативне соціальне явище, яке заважає нормальному розвитку і функціонуванню держави й суспільства не тільки в Україні, а в усіх державах світу. Тому не випадково у ч. 3 ст. 1, ст. 55 і 56 Статуту ООН визначається обов'язок співробітництва держав у галузі соціальних проблем [3]. Таке співробітництво, безумовно, має особливості, які ви-

значаються в Конвенції Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності [4], і становить окремий напрям у міжнародному праві.

Враховуючи, що жодна з держав самостійно не в змозі протидіяти міжнародній організованій злочинності, вони змушені розробляти, підписувати або приєднуватися до різних багатосторонніх міжнародних договорів, що не виключає підписання двосторонніх угод, які визначають умови співпраці у цьому напрямі. Відповідно до ст. 9 Конституції України чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України [5]. А відповідно до ст. 19 Закону України «Про міжнародні договори України» чинні міжнародні договори України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства і застосовуються в порядку, передбаченому для норм національного законодавства. Якщо міжнародним договором України, який набрав чинності в установленому порядку, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені у відповідному акті законодавства України, то застосовуються правила міжнародного договору [6].

Слід зазначити, що нині у світі уже сформувався окремі напрями нормативно-правового та організаційного забезпечення міжнародного співробітництва з протидії організованих злочинності, насамперед, це: 1) укладання багатосторонніх договорів; 2) укладання двосторонніх угод; 3) співпраця в рамках різних програм неурядових міжнародних організацій.

За часи незалежності Україною створена розгалужена договірно-правова база безпосереднього співробітництва з протидії міжнародній організованій злочинності з більшістю потенційних партнерів близького та далекого зарубіжжя, яка налічує, з урахуванням протоколів, якими закріплено програми реалізації цих угод, понад сто договірно-правових міжнародних документів [2, с. 103; 7, с. 391].

Варто зазначити, що нині міжнародна організована злочинність дедалі частіше вчиняє злочини за допомогою комп'ютерних технологій, так звані кіберзлочини транснаціонального характеру. Місце вчинення та настання наслідків таких злочинів не обмежуються наявними державними кордонами. Це викликало занепокоєння не лише окремих держав, але стало предметом стурбованості й міжнародних інституцій. Наявна загроза полягає в тому, що глибокі зміни, спричинені переходом на цифрові технології, конвергенцією і глобалізацією комп'ютерних мереж супроводжуються використанням їх для здійснення кримінальних правопорушень. Організовані злочинні формування нерідко проводять спільні злочинні акції в багатьох сферах злочинного бізнесу, що становить міжнародну небезпеку (наприклад, у сфері незаконного міждержавного обороту наркотиків; торгівлі зброєю, людьми, антикваріатом, радіоактивними і рідкоземельними речовинами, у сфері фінансів і кредиту, господарської, комерційної, зовнішньоторговельної й іншої економічної діяльності, у військовій сфері та ін.). Дедалі частіше об'єктами кібератак та кіберзлочинів міжнародної організованої злочинності стають інформаційні ресурси фінансових установ, підприємств транспорту та енергозабезпечення, державних органів, які гарантують безпеку, оборону, захист від надзвичайних ситуацій та ін.

Новітні технології застосовуються не лише для скоєння традиційних видів злочинів, а й для скоєння принципово нових видів злочинів, притаманних суспільству з високим рівнем інформатизації, з огляду на що практично всім державам завдається не тільки істотний економічний збиток, а й заподіюється загроза національній безпеці.

Оскільки вчинення такого виду злочинів не обмежується наявними державними кордонами, виникла необхідність узгодити питання міжнародного співробітництва під час кримінального провадження. У Раді Європи дійшли висновку про першочергову необхідність спільної кримінальної політики, спрямованої на захист суспільства від кіберзлочинності шляхом створення відповідного законодавства і налагодження міжнародного співробітництва. Незважаючи на наявність конвенцій про співробітництво та угод між державами про надання правової допомоги, поза нормативним урегулюванням залишалися питання кібербезпеки. Саме цим і була зумовлена потреба прийняття міжнародного документа – Конвенції про кіберзлочин-

ність [8], яка ратифікована Україною 7 вересня 2005 р. Ця Конвенція доповнила наявні міжнародні правові документи та сприяє підвищенню ефективності досудових розслідувань, пов'язаних із кіберзлочинністю.

Варто зазначити, що міжнародне співробітництво з формування ефективного нормативно-правового та організаційного забезпечення з протидії міжнародній організованій злочинності відбувається вкрай повільно і непослідовно, що дає змогу організованим злочинним організаціям випереджати ці процеси і залишатися безкарними.

Аналіз двосторонніх і багатосторонніх угод свідчить, що основними формами взаємодії та співробітництва визначаються: 1) виконання запитів і прохань із кримінальних проваджень; 2) обмін щодо конкретних членів організованих злочинних формувань оперативною та криміналістичною інформацією; 3) сприяння в проведенні слідчих (розшукових) заходів; 4) взаємне використання криміналістичної техніки; 5) проведення міжнародних науково-практичних конференцій, семінарів, засідань круглого столу з метою обміну досвідом протидії організованій злочинності; 6) відрядження працівників для вивчення передового досвіду та ін.

У ст.ст. 19, 20 Конвенції Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності [4] передбачається, що держави-учасниці можуть розглядати можливість укладання двосторонніх або багатосторонніх угод чи домовленостей про створення органу з проведення спільних розслідувань, а також допускається, в межах можливостей і на умовах, установлених внутрішнім законодавством держав-учасниць, вживати необхідні заходи для того, щоб дозволити належне використання контрольованих поставок і у тих випадках, коли вони вважають це доречним, використання інших спеціальних методів розслідування, таких як електронне спостереження або інші форми спостереження.

Найбільш гнучкою формою нормативно-правового та організаційного забезпечення протидії міжнародній організованій злочинності є розвиток двостороннього співробітництва між правоохоронними органами. Такі угоди дають змогу більш конкретно враховувати характер, рівень відносин між двома конкретними державами, їх можливості, інтереси та ін.

Двосторонні міжурядові угоди, як правило, супроводжуються міжвідомчими, в яких конкретизується співробітництво окремих

відомств, більш детально визначаються їх завдання, порядок вирішення питань, що належать до їх компетенції. Таке співробітництво має певні переваги, оскільки воно є гнучким і держави можуть визначатися з пріоритетами з урахуванням того, що розглядають як свої основні цілі. Водночас така взаємодія і співробітництво має й певні недоліки: 1) така взаємодія і співпраця має, як правило, періодичний (нерегулярний) характер, що впливає на її ефективність; 2) двостороннє співробітництво вимагає додаткової витрати часу і ресурсів.

Проте, незважаючи на наявність цих та інших недоліків, на наш погляд, двосторонню взаємодію та співробітництво з протидії міжнародній організованій злочинності потрібно вдосконалювати та розвивати.

Перевага багатосторонньої взаємодії та співробітництва в протидії міжнародній організованій злочинності полягає в тому, що: 1) держави не витрачають час, сили і засоби на розроблення і підписання окремих двосторонніх угод; 2) розробляються і приймаються єдині правила поведінки для усіх держав-учасниць у тих чи інших ситуаціях; 3) у разі невиконання однією зі сторін своїх зобов'язань є змога за допомогою інших підписантів певною мірою вплинути на суб'єкт, який не виконує свої зобов'язання.

У протидії організованій злочинності важливе значення має процес збирання й обміну інформацією стосовно організованих злочинних формувань та їх окремих членів, обміну інформацією стосовно їхнього майна, під яким розуміються активи, матеріальні чи нематеріальні, рухомі чи нерухомі, виражені в речах чи у правах, а також юридичні документи або акти, які підтверджують право на такі активи або інтерес у них.

Слід звернути увагу, що «доходами від злочину» вважається будь-яке майно, придбане чи отримане, прямо або посередньо, в результаті вчинення будь-якого злочину (ст. 2) [4].

Значне місце у процесі збирання й обміну інформацією стосовно організованих злочинних формувань відводиться Інтерполу. Тому, відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 25.03.1993 р. № 220, в системі МВС України створено НЦБ Інтерполу [9].

Порядок використання правоохоронними органами можливостей НЦБ Інтерполу для попередження та розкриття злочинів регламентовано спільним наказом МВС, СБУ, Державної митної служби України, Генеральної прокуратури, Державного комітету у справах охорони державного кордону України, Державної подат-

кової адміністрації України від 9 січня 1997 р. № 3/1/2/5/2/2 «Про затвердження Інструкції про порядок використання правоохоронними органами можливостей НЦБ Інтерполу в Україні у попередженні, розкритті та розслідуванні злочинів» [10].

Великий масив інформації, оперативність її обробки та обміну між державами-членами Інтерполу, конфіденційність обміну інформацією за допомогою Інтерполу досить часто є ефективним інструментом протидії організованій злочинності.

Водночас слід зазначити, що нормативно-правове та організаційне забезпечення міжнародного співробітництва з протидії організованій злочинності поки що викликає об'єктивну необхідність вдосконалювання такого співробітництва як за змістом договірно-правових відносин, так і практики виконання зобов'язань, що випливають із багатосторонніх та двосторонніх міжнародних договорів. Це пояснюється наявністю та необхідністю вирішення актуальних питань, наведених нижче.

1. Велика кількість договорів, конвенцій і угод, підписаних на різних рівнях. Причому велику частину (близько 80%) цього масиву становлять двосторонні угоди й угоди, підписані не тільки на міждержавному і міжурядовому рівнях, а й між правоохоронними відомствами [2].

Відповідно до п. 4 ст. 3 Закону України «Про міжнародні договори України» міжвідомчі договори є міжнародними договорами України з питань, що належать до повноважень міністерств, інших центральних органів виконавчої влади та державних колегіальних органів [6], що не вирішує загалом проблемні питання протидії організованій злочинності на міжнародному рівні.

Погоджуємося з думкою деяких науковців, що на сучасному етапі розвитку міждержавних відносин доцільно ставити питання на міжнародному рівні про необхідність систематизації й уніфікації договірно-правової основи міжнародного співробітництва з протидії організованій злочинності та укрупнення таких договорів [2].

2. Потребує усунення суперечностей між окремими положеннями міжнародних договорів. Зокрема, відповідно до Європейської конвенції (1957 р.) видача осіб для виконання вироку здійснюється під час визначення покарання у виді позбавлення волі на термін не менше ніж 4 місяці (ст. 2), а відповідно до Конвенції СНД (1993 р.) під час визначення покарання на термін не менше ніж 6 місяців (ст. 56). Усунення і недопущення таких колізій полягає в дотриманні

під час розроблення договорів принципу системності, ієрархії міжнародних договорів (підпорядкованості двосторонніх міжнародних угод – багатостороннім міжнародним договорам) та ін. В окремих міжнародно-правових актах виходять саме з такого принципу, але відбувається це недостатньо впевнено і послідовно із певними застереженнями. Наприклад, у ст. 28 Європейської конвенції про видачу (1957 р.) визначається: «1. Дійсна Конвенція щодо тих країн, до яких вона застосовується, заміняє собою положення будь-яких двосторонніх умов, конвенцій чи угод, що регулюють видачу правопорушників між будь-якими двома Договірними сторонами. 2. Договірні сторони можуть укласти між собою двосторонні чи багатосторонні угоди тільки для того, щоб доповнити положення дійсної Конвенції чи полегшити застосування принципів, що містяться в ній» [11, с. 290–291]. Майже аналогічна сутність міститься і в ст. 16 Конвенції Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності [4], де визначаються умови видачі осіб причетних до організованої злочинності, а в п. 17 цієї ж статті зазначається, що держави-учасниці прагнуть укладати двосторонні та багатосторонні угоди або домовленості з метою здійснення або підвищення ефективності видачі.

Крім того, у п. 1 ст. 16 Конвенції Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності [4] визначається, що видача осіб, причетних до вчинення злочинів у складі організованих злочинних формувань, може відбуватися за умови, що діяння, у зв'язку з яким запитується видача, є кримінально караним відповідно до внутрішнього законодавства як запитуючої держави-учасниці, так і запитуваної держави-учасниці. Тобто, якщо в запитуваної держави ті чи інші діяння не належать до злочинів, визначених у ст.ст. 5, 6, 8 і 23 цієї Конвенції, то вона може відмовити у видачі.

Аналіз зазначених Конвенцій свідчить, що однозначність і чітка урегульованість вирішення питань щодо видачі осіб, які підозрюються у вчиненні злочинів у складі організованих злочинних формувань, на міжнародному рівні відсутня.

3. В окремих випадках виконання міжнародних договорів залежить від імплементації положень цих договорів у національне законодавство, зокрема України. Це було яскраво продемонстровано під час внесення змін і доповнень до Кримінального кодексу України про відміну смертної кари, прийняття низки законів із протидії корупції і створення антикоруп-

ційних органів, про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, про гендерну рівність, про запобігання насильству в сім'ї та низка інших.

4. Нині залишається невирішеним питання про готовність працівників правоохоронних органів України до застосування положень міжнародних договорів. Це пов'язано з недостатньою підготовкою особового складу і відсутністю практики застосування таких положень.

5. Удосконалювання нормативно-правового та організаційного забезпечення міжнародного співробітництва з протидії організованим злочинності актуалізується також тим, що на міжнародному рівні поки що є неспроможність прийняти комплексний міжнародний нормативно-правовий акт, який би чітко визначав форми такого співробітництва і обов'язковість виконання зобов'язань державами-учасниками.

6. Удосконалювання нормативно-правового та організаційного забезпечення міжнародного співробітництва з протидії організованим злочинності актуалізується також тим, що процеси економічної глобалізації впливають на трансформацію сформованої системи міжнародних відносин, яка стає дедалі менш керованою і дедалі більш не передбачуваною. Глобалізація таких процесів зменшує вплив урядів окремих держав як усередині країн, так і на міжнародній арені слабшає роль ООН та інших міжнародних організацій, пов'язаних із нинішньою міжнародною системою. Результатом таких процесів є погіршення керованості та прогнозування міжнародних процесів, а отже, посилюється непередбачуваність і хаотичність протидії міжнародній організованій злочинності.

Погоджуємось із думкою, що під час удосконалювання організаційного забезпечення співробітництва з протидії організованим злочинності варто виходити з того, що відповідні зміни в міжнародній системі можуть бути досягнуті шляхом демократизації держав і норм, що регулюють міжнародні відносини, в умовах взаємодії, взаємопроникнення правових систем. Саме в таких умовах модифікуються поняття і роль держави, визрівають нові наддержавні, міждержавні та державні утворення, виявляються їх нові якості і можливості [2].

7. Потребує певного осмислення і перейняття досвіду організаційного забезпечення співробітництва в боротьбі зі злочинністю країн-учасниць Європейського Союзу. Насамперед, це співробітництво поліції і судових органів у рамках Шенгенських угод. Дуже примітним

тут є практична відсутність яких-небудь спеціалізованих структур, що відповідають за організацію діяльності в рамках єдиного простору. Водночас досить докладно обговорені широкі повноваження поліцейських органів, які отримали змогу за певних умов переслідувати злочинців за межами власної держави.

Оскільки в рамках Ради Європи співробітництво держав у боротьбі зі злочинністю переважно здійснюється в договірно-правовій формі, його вдосконалювання не торкається повною мірою організаційних питань. Єдиною структурою, що здійснює організаційну діяльність у цій сфері, є Європейський комітет із проблем злочинності Ради Європи, на який покладена функція координатора щодо врегулювання спірних питань, що виникають у процесі виконання європейських конвенцій [2].

Таким чином, удосконалення міжнародного співробітництва з протидії організованій злочинності потребує спеціальних міждержавних угод не відомчого, а загальнодержавного характеру і відповідного коригування національного законодавства. Таке співробітництво, безумовно, має свої особливості, які визначено в Конвенції ООН проти транснаціональної організованої злочинності, Конвенції Ради Європи про кіберзлочинність і становлять окремий

напрямок співробітництва на міжнародному рівні. Водночас формування ефективного нормативно-правового та організаційного забезпечення з протидії міжнародній організованій злочинності відбувається вкрай повільно і непослідовно. На сучасному етапі розвитку міждержавних відносин доцільно ставити питання на міжнародному рівні про необхідність систематизації й уніфікації договірно-правових відносин з протидії організованій злочинності. Потребують усунення суперечності між окремими положеннями міжнародних договорів. Актуальність цього питання зумовлена тим, що на міжнародному рівні поки що наявна неспроможність прийняти комплексний міжнародний нормативно-правовий акт, який би чітко визначав форми такого співробітництва і обов'язковість виконання зобов'язань державами-учасниками. Тому доцільно розробити і прийняти комплексну міждержавну програму з протидії міжнародній організованій злочинності, враховуючи досвід організаційного забезпечення співробітництва у боротьбі зі злочинністю країн-учасниць Європейського Союзу. Розроблення і прийняття такої програми – це практично єдино діючий і доцільний підхід до розв'язання проблем із протидії організованій злочинності в Україні з міжнародними зв'язками.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Виноградова О. Принципи міжнародного співробітництва у боротьбі зі злочинністю. *Право України*. 1999. № 4. С. 90–93.
2. Грохольський В.Л. Нормативно-правове та організаційне забезпечення міжнародного співробітництва в боротьбі з організованою злочинністю. *Право і безпека*. 2003. № 4. Т. 2. С. 102–106.
3. Статут Організації Об'єднаних Націй, прийнятий 26.06.1945 р. Організацією Об'єднаних Націй. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/995_010
4. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності: прийнята резолюцією 55/25 Генеральної Асамблеї від 15 лист. 2000 року. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_789
5. Конституція України від 28.06.1996 р. (із змінами). URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
6. Про міжнародні договори України: Закон України від 29 черв. 2004 року № 1906-IV. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2004. № 50. Ст. 540.
7. Доценко О. С. Протидія організованій злочинності в Україні: адміністративно-правовий механізм : монографія. Київ : ФОП Кандиба Т.П., 2020. 460 с.
8. Конвенція про кіберзлочинність Ради Європи від 23 лист. 2001 року. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_575
9. Про Національне центральне бюро Інтерполу : Постанова Кабінету Міністрів України від 25.03.1993 р. № 220. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/220-93-%D0%BF>
10. Про затвердження Інструкції про порядок використання правоохоронними органами можливостей НЦБ Інтерполу в Україні у попередженні, розкритті та розслідуванні злочинів : Наказ МВС України, Генеральної прокуратури України, СБУ, Державного комітету у справах охорони державного кордону України, Державної митної служби України, Державної податкової адміністрації України № 3/1/2/5/2/2 від 09.01.1997 р.
11. Сборник документов Совета Европы в области защиты прав человека и борьбы с преступностью / сост. Т.Н. Москалькова и др. Москва : Спарк, 1998. 388 с.

Доценко О.С. АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МІЖНАРОДНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА З ПРОТИДІЇ ОРГАНІЗОВАНИЙ ЗЛОЧИННОСТІ

У статті визначено шляхи удосконалення нормативно-правового та організаційного забезпечення міжнародного співробітництва з протидії організованій злочинності. Автором зазначено, що співробітництво з протидії організованій злочинності має свої особливості, які визначаються в Конвенції ООН проти транснаціональної організованої злочинності та Конвенції про кіберзлочинність. Констатовано, що у світі уже сформувалися окремі напрями нормативно-правового та організаційного забезпечення міжнародного співробітництва з протидії організованій злочинності, зокрема: укладання багатосторонніх договорів та двосторонніх угод; співпраця у рамках різних програм неурядових міжнародних організацій. Підкреслено, що в протидії організованій злочинності важливу роль відіграє процес збору і обміну інформацією стосовно майна членів (учасників) організованих злочинних формувань. Значне місце в цьому відведено Інтерполу, до складу якого входять 194 країни, зокрема і Україна. Водночас нормативно-правове та організаційне забезпечення міжнародного співробітництва з протидії міжнародній організованій злочинності поки що викликає об'єктивну необхідність удосконалення як за змістом договірно-правових відносин, так і практики виконання зобов'язань, що випливають із багатосторонніх та двосторонніх міжнародних договорів. Саме тому необхідно розробити і прийняти комплексну міжнародну програму з протидії міжнародній організованій злочинності.

Автором розкрито, що вдосконалення міжнародного співробітництва з протидії організованій злочинності потребує спеціальних міждержавних угод не відомчого, а загальнодержавного характеру і відповідного коригування національного законодавства. Таке співробітництво, безумовно, має свої особливості, які визначено у Конвенції ООН проти транснаціональної організованої злочинності, Конвенції Ради Європи про кіберзлочинність і становлять окремий напрям співробітництва на міжнародному рівні. Водночас формування ефективного нормативно-правового та організаційного забезпечення з протидії міжнародній організованій злочинності відбувається вкрай повільно і непослідовно. На сучасному етапі розвитку міждержавних відносин доцільно ставити питання на міжнародному рівні про необхідність систематизації й уніфікації договірно-правових відносин із протидії організованій злочинності. Потребують усунення суперечності між окремими положеннями міжнародних договорів. Актуальність цього питання зумовлена тим, що на міжнародному рівні поки що наявна неспроможність прийняти комплексний міжнародний нормативно-правовий акт, який би чітко визначав форми такого співробітництва і обов'язковість виконання зобов'язань державами-учасниками. Тому доцільно розробити і прийняти комплексну міждержавну програму з протидії міжнародній організованій злочинності, враховуючи досвід організаційного забезпечення співробітництва у боротьбі зі злочинністю країн-учасниць Європейського Союзу. Розроблення і прийняття такої програми – це практично єдино діючий і доцільний підхід до розв'язання проблем із протидії організованій злочинності в Україні з міжнародними зв'язками.

Ключові слова: організована злочинність, протидія, адміністративно-правове забезпечення, міжнародне співробітництво.

Dotsenko O.S. ADMINISTRATIVELY LEGAL SUPPORT OF INTERNATIONAL COOPERATION WITH THE OPPOSITION OF ORGANIZED CRIME

The article defines ways to improve the normative and organizational support of international cooperation with the opposition of organized crime. The author noted that cooperation on organized crime has its own peculiarities that are determined by the UN Convention against Transnational Organized Crime and Cybercrime Convention. It is stated that in the world already formed separate directions of normative and organizational support for international cooperation with the opposition of organized crime, first of all, this is: the conclusion of multilateral agreements and bilateral agreements; Cooperation within the framework of various programs of non-governmental international organizations. It is emphasized that in combating organized crime, the process of collecting and exchanging information on the property of members (participants) of organized criminal formations plays an important role. A significant place in this is given to Interpol, which includes 194 countries, in particular Ukraine. At the same time, normative and organizational support for international cooperation with the counteraction to international organized crime is still raising the objective need for improvement both in terms of contractual legal relations and the practice of fulfilling the obligations arising from multilateral and two That is why it is necessary to develop and adopt a comprehensive international program to counter international organized crime.

The author reveals that the improvement of international cooperation in combating organized crime requires special interstate agreements not of a departmental but of a national nature and appropriate adjustments to national legislation. Such cooperation, of course, has its own features, which are defined in the UN Convention against Transnational Organized Crime, the Council of Europe Convention on Cybercrime and constitute a separate area of cooperation at the international level. At the same time, the formation of effective legal and organizational support to combat international organized crime is extremely slow and inconsistent. At the present stage of development of interstate relations it is expedient to ask questions at the international level about the need for systematization and unification of contractual and legal relations to combat organized crime. Contradictions between certain provisions of international agreements need to be eliminated. The urgency of this issue is due to the fact that at the international level there is still an inability to adopt a comprehensive international legal act that would clearly define the forms of

such cooperation and the obligation to fulfil the obligations of member states. Therefore, it is advisable to develop and adopt a comprehensive intergovernmental program to combat international organized crime, taking into account the experience of organizational cooperation in combating crime in the member states of the European Union. The development and adoption of such a program is practically the only effective and expedient approach to solving the problems of combating organized crime in Ukraine with international relations.

Key words: organized crime, counteraction, administrative and legal support, international cooperation.